

ע"פ 51021/10/15 - א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ נגד מדינת ישראל-משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 51021-10-15

ניתנה ביום 16 נובמבר 2015

בפני כב' השופט משה טוינה

א. דינמיקה שירותים 1990 בע"מ המבקשת

מדינת ישראל-משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה המשיבה

בשם המבקשים: עו"ד שלמה בכור

בשם המשיבה: עו"ד אנט שקורי פליישמן

החלטה

השופט משה טוינה

1. המבקשת הורשעה בבית הדין האזורי לעבודה בתל אביב (השופט ד"ר יצחק לובוצקי; ת"פ 2590-09) בעבירה של אי מסירת הודעה לעובד בדבר תנאי עבודתו, בניגוד להוראות סעיפים 1 ו-4 **לחוק הודעה לעובד (תנאי עבודה)**, התשס"ב-2002, בהתייחס לשתי עובדות, וכן בעבירה של אי ניהול פנקס חופשות כדין, בניגוד להוראות סעיפים 26 ו-28 **לחוק חופשה שנתית**, התשי"א-1951 (להלן: **חוק חופשה שנתית**), בהתייחס לעשר עובדות. במקביל זיכה בית הדין את המבקשת מהעבירה זו ביחס לשמונה עובדות נוספות, וכן מעבירה של אי מתן חופשה לעובד ו/או אי תשלום דמי חופשה בניגוד לסעיפים 2, 3, 10, 11 ו-28 לחוק חופשה שנתית. בגזר הדין, מיום 13.2.14, הטיל בית הדין האזורי על המבקשת קנס כספי בסכום של 35,000 ₪.

2. על הכרעת הדין הגישה המערערת ערעור (ע"פ 14802-03-14); במסגרתו ניתן ביום 13.4.15, פסק דין המבטל את הרשעת המבקשת מעבירה של אי ניהול פנקס חופשה והמורה על החזרת התיק לבית הדין קמא על מנת שידון בטענותיה להגנה מין הצדק ביחס לעבירה של אי מסירת הודעה לעובד.

3. משהוחזר הדיון לבית הדין האזורי, ניתן ביום 17.9.15 פסק דין הדוחה את בקשת המבקשת לביטול

כתב האישום בטענת "הגנה מן הצדק"; והמפחית את הקנס שהושת על המבקשת בגזר הדין מיום 13.2.3014, לסכום בסך 20,000 ₪. בנוסף חויבה המבקשת לחתום על התחייבות כספית בגובה 30,000 ₪ להימנע מביצוע עבירות דומות למשך 3 שנים.

4. המבקשת הגישה ערעור על פסק הדין ובמקביל הגישה את הבקשה שלפני לעיכוב ביצוע תשלום הקנס בשל העובדה כי בית הדין האזורי נידרש לדון הטענת המבקשת להגנה מן הצדק מכוח פסק הדין בערעור.

לטענת המשיבה דין הבקשה להידחות. בהקשר זה טוענת המשיבה כי אין לחרוג מן הכלל לפיו אין לעכב תשלומי של קנס שהוטל על נאשם בשל הגשת ערעור; בפרט שבענייננו אין טענה קל וחומר ראייה כי תשלום הקנס בעת הזו עלול לעלות למבקשת בנזק בלתי הפיך שיגרם לה כתוצאה מהתשלום.

5. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בפניי, לא מצאתי טעם המצדיק את עיכוב תשלום הקנס שהושת על המבקשת ולהלן נימוקי.

6. כבר נפסק כי ככלל לא יורה בית המשפט על עיכוב ביצוע תשלומי של קנס שהושת על נאשם שהורשע בשל הגשת ערעור, וזאת מהטעם שאין תשלום הקנס, בניגוד לעונש מאסר - גורם ברוב המכריע של המקרים נזק בלתי הפיך למבקש שהרי באפשרותו להיפרע מהמדינה היה וערעורו יתקבל (ע"פ 10861/07 **ממן נ' מדינת ישראל**, מיום 26.11.03; (ע"פ 3071/13 **מלכה נ' מדינת ישראל**, מיום 6.5.13). לצד זה נקבע עוד כי בית המשפט ישקול בחיוב עיכוב תשלום קנס אם שוכנע כי אין בידי המבקש לשלם את הקנס שהוטל עליו, ובשל כך יוביל בהכרח להשתת מאסר חלף קנס (ע"פ 29/13 **בירנבוים נ' מדינת ישראל**, מיום 13.1.13). במסגרת בחינה זו על בית המשפט להביא בחשבון את גובה הקנס, את מצבו הכלכלי של המבקש ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם ישמע הליך הערעור.

7. בענייננו המבקשת, אשר מטיעוניה עולה כי היא חברה הפעילה זה כעשרים שנה והמעסיקה כאלף עובדים, לא טענה וממלא לא הצביעה על נזק כלשהו שיגרם לה מתשלום הקנס בסכום של 20,000 ₪. ולפיכך ולאור הלכה לעיל לפיה אין לעכב קנס שהושת בהליך פלילי רק בשל הגשת ערעור די בכך כדי לדחות את הבקשה.

8. **סוף דבר** - הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ו (16 נובמבר 2015) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.